

Slovo

mezi ty, kdo s potěšením
poslouchají Slovo Boží,
se často vplíží jedna záporná vlastnost,
ohled na osoby,
jako kdyby ten spásonosný chléb,
ta voda nadpozemské moudrosti
nebyla pro duši stejně užitečná,
ať ji přináší havran, nebo anděl,
tím chci říct dobrý a příjemný kazatel,
či kazatel špatný a nepříjemný...

Pozoruji,
že když někomu píši
na špatném papíře,
a tím také nevzhledným písmem,
ten člověk mi děkuje s takovou láskou,
jako když mu píši na nejlepším papíře
a tím nejkrásnějším písmem.

Proč tomu tak je?
Snad proto,
že nevěnuje pozornost ani papíru,
který není dobrý,
ani písmu, které je špatné, ale pouze
mně,
protože mu píši právě já.

Stejně tak to má být s Božím Slovem.
Nemáme se dívat,
kdo nám ho hlásá a přináší.
Musí nám stačit,
že Bůh používá tohoto kazatele,
aby nás poučil.

František Saleský

Z vody a z Ducha svatého se narodili:

- 26. 6. Martin Silly
- 26. 6. Antonín Šmerk
- 3. 7. Matěj Gluch
- 10. 7. Vendula Vybíhalová
- 17. 7. Lukáš Kawuluk
- 17. 7. Markéta Kawuluková
- 31. 7. Štěpán Jurásek
- 21. 8. Nikola Novotná
- 28. 8. Michal Dvořák
- 11. 9. Štěpánka Kružíková
- 11. 9. Veronika Dobešová
- 18. 9. Hana Pazio
- 25. 9. Šimon Dvořák
- 29. 9. Michal Ott
- 2. 10. František Bělohávek
- 2. 10. Petr Findejs

Věrnou lásku si přísahali:

- 18. 6. Lukáš Dostál a Ludmila Kohoutová
- 25. 6. Vojtěch Tomašov a Jana Lazarová
- 13. 8. Jaroslav Hauner a Lenka Jenešová
- 27. 8. Tomáš Dozbaba a Denisa Dvořáková
- 24. 9. Lukáš Nešpůrek a Pavla Kudličková
- 29. 9. Michal Ott a Dáša Ottová
- 30. 9. David Žák a Markéta Šranková

Setkání

neděle 23. října 2011, č.68

Misijní neděle

Je evangelizace naší povinností?

Ve svém poselství k letošnímu Světovému dni misíí Svätý otec píše:

Evangelium není výlučným majetkem toho, komu se dostalo, ale darem, který je třeba sdílet, a dobrou zprávou, kterou je třeba předávat dál. Tento dar a zároveň úkol není svěřen jen některým, ale všem pokřtěným, kteří jsou „rod vyvolený... národ svätý, lid patřící Bohu jako vlastnictví“ (1 Petr 2,9), aby hlásal jeho podivuhodná díla. Důležité je, aby se jednotliví pokřtění i celá církevní společenství v misií angažovali nikoli sporadicky a občasně, ale trvale, aby se misie stala formou jejich křesťanského života.

Neměli bychom se tedy spokojit s tím, že o Misijní neděli přispějeme na sbírku a koupíme si koláček. Ani to, že jsme nějaké koláčky upekli (upekly?) by nás nemělo ukolébat. Vždyť svätý otec říká, že misie se má stát formou našeho křesťanského života. Smysl tohoto nabádání je jistě hlubší a stojí za to se nad ním zamyslet.

Není jistě náhoda, že měsíc říjen začíná svätkem patronky misíí, sväté Terezie z Lisieux, nadšené obdivovatelky sväté Terezie z Avily, kterou jsme oslavili 15. října. Malá Terezie tolik chtěla velkou Terezii napodobit. Planula stejným misionářským žarem jako její „starší sestra“. Když si ale probereme životy těchto dvou žen, vytušíme, že misie se prožívají především v nejbližším okolí.

„Svätý Pavel napsal: «Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu ; to

je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. » (1Kor 9, 16). Máme se opravdu snažit druhé obracet?“ tak se ptá v internetové diskuzi dívka Martina. Odpovídá P. Dominique Fontaine, generální vikář z Mission de France.

Jednou mi mladí lidé z farnosti položili tutéž otázku, Martino. Odpověděl jsem jim tímto textem Madeleine Delbrélové : „Když už jsme jednou poznali Boží slovo, nemáme právo ho nepřijmout; když už jsme ho přijali, nemáme právo nenechat ho, aby se v nás vtělilo; když už se v nás vtělilo, nemáme právo nechat si je pro sebe...“ Jeden mladík spontánně pokračoval: „Musíme je hlásat druhým.“ To však není to, co napsala Madeleine Delbrélová. Ona prohlašuje: „Od této chvíle patříme těm, kdo je očekávají. „

Evangelizujeme sami sebe

To poskytlo naší skupince námět k zamyšlení. Ano, je mnoho lidí, kteří očekávají radostnou zvěst evangelia, často si to ani neuvědomují. Madeleine nám říká: nejdeme za nimi jako lidé, kteří vlastní pravdu. Potřebujeme je, závisíme na nich, abychom mohli tu radostnou zvěst prožívat , abychom my sami byli evangelizováni. Právě toto objevil svätý Pavel. Nedávno se mě studenti zeptali, proč procházel všechna území kolem Středozezemního moře. Podívali jsme se do Skutků apoštolů a diskutovali jsme o úryvku, kde se vypráví o Pavlovi vidění, kdy ho jakýsi Makedonec zval, aby se přeplavil přes moře a přišel do Evro-

hoduje. Jednou za čtvrt roku si dokáže najít čas určitě každý! Prosíme, nespolehejte na to, že se NĚKDO přihlásí, ale překonejte své „zaručené argumenty“ (že VY se k tomu nehodíte) a poďte do toho s námi!

PS: Zájemci, hlase se (nejlépe) do do 20. listopadu J. Švancarové nebo P. Šobovi, případně e-mailem: jana.svancarova@gmail.com nebo soba@seznam.cz. TĚŠÍME SE NA VÁS!

Pavel Šoba

Kronika

Tradiční **farní slavnost** se konala v neděli 26. června. Pan Viktor Moravec ji popsal těmito slovy: „Skvělá atmosféra, zpívalo se, nebyla zima a sprchlo asi 3 minuty, káva, čaj, víno a pivo, atd. Nejzajímavějším na celé slavnosti bylo pískoviště pro děti a zapůjčená trampolína FUN.“

Počátkem prázdnin se vydala naše **schola** jako každý rok na týdenní prázdninové soustředění, tentokrát do farnosti Stařeč (u Třebíče). Kromě nácviku zpěvu a pěkných sportovních i kulturních zážitků se děti a mládež ze scholy snažili blíže poznat biblickou postavu - krále Šalamouna.

Katolické charismatické konference, konané ve dnech 6. - 10. července na Brněnském výstavišti, se zúčastnili i mnozí farníci z Bystrce. Mezi hlavní organizátory patřili manželé Cajzlovi z naší farnosti.

Od pondělí 11. do pátku 15. července se v Arše scházelo kolem 20 dětí ve věku zhruba od 4 do 12 let s rodiči nebo prarodiči. Náplní prázdninové

biblické školy byly poutavě ztvárněné příběhy z Bible, písničky a hry. Každý den si děti také něco nového vyrobily. Tentokrát byl maskotem celého týdne medvídek panda, o kterém se děti také mohly dovědět spoustu zajímavostí. Program zajišťovali čtyři sympatičtí vedoucí z amerického Tennessee společně s dalšími členy sboru Evangelické církve metodistické, kterým moc děkujeme za pozvání a přátelské přijetí.

Na **11. pěší pouť na Velehrad** se vydalo od kostela v Bystrci ve středu 24. srpna ráno 10 poutníků a v průběhu dalších dnů se dalších 5 připojilo, z Petrova vyšlo také 10 poutníků. Autobusem v sobotu 27.8. odjelo a v Buchlovicích se přidalo 27 poutníků.

Koncem září a počátkem října se uskutečnily **dvě celodenní brigády** na kostele. Na program bylo oklepávání soklu kolem celého kostela. Díky hojněmu počtu brigádníků, kteří se nezalekli ani nepříjemného počasí, se dílo dobře zdařilo. Děkujeme!

Jedenáctý ročník farního **turnaje v tenisu** proběhl dne 8. října. Výsledky budou zveřejněny později.

V naději společenství Božího lidu se s námi rozloučili:

- 24. 6. Zdeněk Strobl
- 24. 6. Karel Vinš
- 5. 8. Anna Dvořáková
- 17. 8. Marie Lerchová
- 6. 9. Jaroslav Havlíček
- 13. 10. Květoslava Borská

abyste přišli na všechny úklidy v roce, stačí, když se zapojíte alespoň někdy.

Museli bychom se přece za sebe stydět, pokud bychom si na úklid kostela museli nakonec najmout profesionální firmu, protože my o tuto činnost nemá-

me zájem a nejsme schopni si na ni udělat čas. Takový úklid v kostele může být pro nás zajímavým setkáním s Bohem v obyčejné práci a naše práce u Něj určitě nezůstane bez povšimnutí.

Těším se na vás při dalším úklidu.

Anna Bendová

NA ROZCESTÍ

Občasník SETKÁNÍ nacházíme v našem kostele už delší čas. Zvykli jsme si na něj, a tak vždy čekáme až vyjde jeho další číslo. Do slova a do písmene ČEKÁME. A možná nás při tom čekání ani nenapadne, že abychom se pokaždé dočkali, musí někdo nejdřív přemýšlet, zasednout a nakonec napsat. Snad každý kdo už někdy v životě aspoň jednou něco sepsal (třeba slohové cvičení), tuší, že to není jen tak. Přípravná fáze Setkání je nám de facto až do poslední chvíle skryta, a tak jsme možná už začali podléhat dojmu, že Setkání padá z nebe. Sem tam lze dokonce zaslechnout udivení

nad tím, že v Setkání není tohleto nebo tamto. A odpověď je velmi snadná – nikdo o tom nenapsal. Bystřejší čtenáři už možná vytušili, že Setkání stojí v tuto dobu tzv. na rozcestí. Pojdme se (každý podle svých možností) zapojit! Věříme, že se najde aspoň pár farníků ochotných přiložit ruku k dílu. V žádném případě neočekáváme, že se do redakce ozve další Neruda, Jirásek či Čapek. Možná máte hřivnu a doteď jste ji nechali zapanou, třeba zrovna VY máte nápad, jak Setkání do budoucna obohatit...

Naším přáním je, sestavit redakční radu občasníku Setkání, která bude rukou společnou a nerozdílnou jednotlivá čísla připravovat. Věk redaktorů neroz-

py (Sk 16, 9). Pavel se vydal na cestu, protože objevil, že pohané – Řekové a mnoho dalších –, na rozdíl od jeho židovských souvěrců, očekávali Kristovo poselství. Kristus ho obrátil a on plánuje velkou horlivostí sdílet se o to, co objevil. Ale setkáním s pohany byl také evangelizován. Vidíte, Martino, že tak jako svatý Pavel a Madeleine Delbrélová nemůžeme nepodávat svědectví o Tom, který změnil náš život, ale tak jako oni prožíváme toto svědectví v radosti evangelizovaného evangelizátora.

Na závěr dejme ještě jednou slovo Madeleine Delbrélové: „My nemůžeme dávat víru, můžeme ale dávat sami sebe; víra do nás vložila Boha a my Ho můžeme dávat, když dáváme sebe.“

Terezie z Avily, učitelka církve

Terezie se narodila v Avile, v Kastilii, v roce 1515, v době, kdy Guttenbergův objev knihtisku umožňuje šíření Písma svatého. Je to také doba velkých objevů, které obracejí naruby vidění světa, a doba vznikajícího protestantismu.

Mladá Terezie, bystrá a rozhodná, vstupuje na Karmel v roce 1535, je jí sotva dvacet let. Přijímá jméno sestra Terezie od Ježíše. Rozhořčená laxismem, který v té době na Karmelu vládne, zasvěcuje se Terezie zcela modlitbě, která u ní získává misionářský rozměr.

Vroucnost jejího vnitřního života.

Modlit se za apoštoly, kteří odešli do dalekých zemí, i za ty bližší, jejichž posláním je bdít nad dušemi – takové

povolání si volí Terezie. Léta vytrvalé modlitby u ní vyúsťují v modlitbu mystickou. Od roku 1557 má mystické zážitky, o které se sdílí se svými sestrami karmelitánkami, aby je povzbudila k větší stálosti v modlitbě. Doufá, že jim tak předá něco ze své duchovní horlivosti. Extáze ji podnítí k reformě Karmelu.

Reforma Karmelu

Terezie se rozhoduje založit v Avile klášter svatého Josefa, klášter přísného zachovávání řehole, který zahajuje reformu Karmelu. Bude ji následovat příští světec Jan od Kříže, mladý karmelitán, který je také svým řádem zklamaný. Oba zakládají ve Španělsku

kláštery bosých karmelitánů a karmelitánek (kde jsou předepsány sandály na bosých nohou).

Přes živý odpor se refoma Karmelu šíří. Terezie je ve své činnosti neúnavná. Cestuje po celém Španělsku a přitom rozvíjí podivuhodný duchovní život.

Její misijní povolání

Terezie toho mnoho napsala. „Hrad v nitru“ je nádherným popisem cesty milosti v sedmi „komnatách“ duše. V roce 1970 se stane první ženou, které je udělen titul učitelka církve.

Tereziina duchovní síla vyzařuje z jejích spisů. Když nabádá své sestry, aby byly konkrétně misionářské nikoliv tím, že by odjely někam daleko, ale tam, kde žijí, v těch nejobyčejnějších skutečích. Své karmelitánky vybízí, aby opustily obdivný postoj k velkým misionářům a aby jednaly: **„Aniž bychom mluvily o pomoci, kterou přinášíte svou modlitbou, nesnažte se být užitečné celému světu, ale těm, v jejichž společnosti žijete; vaše povolání tak bude účinnější; právě vůči nim máte nejvyšší povinnosti.“** (7 komnata.4/14).

„Malá Terezie“, kterou tak nazýváme ozvěnou na „Velkou Terezi“, bude jejím příkladem velmi poznamenána a ovlivněna:

„Víte, karmelitánka, která by nebyla apoštolem, by se vzdálila svému cíli a přestala by být dcerou andělské svaté Terezie, která toužila dát tisíc životů, aby zachránila jednu jedinou duši“ (Dopis č. 198 P. Bellièreovi, 21-10-96).

dle croire.com připravila jš

MOC BRAMBOROVÝ BRAMBORÁK

„Vzpomínám si na jednoho mladíka, který jedl se mnou u stolu. Mluvil o světě a o třetím světě. Měl soucit s těmi malými černoušky v televizi. Říkal, že to takhle nejde, že se svět musí změnit. Pak si naložil plný talíř a nakonec z něj polovinu nesnědl. Řekl jsem mu: „Kamaráde, svoje geopolitická pozorování a řečičky o nespravedlnosti ve světě si můžeš strčit vš kam. Než budeš mluvit o hladu a chudácích, zkus nevyhazovat jídlo, kterého si nabíráš až moc.“ (G. Gilbert, Evangelium podle svatého lotra, Portál, 2008)

Nedávno se mi dostala do rukou kniha francouzského kněze a vychovatele, který působí převážně mezi mladými. Gilbert je mediálně známou osobností také díky bohaté přednáškové činnosti. Je autorem více než dvaceti knih. V úryvku, který jako by vznikl na objednávku pro Misijní neděli je dobře zřetelný kontrast ve slovech a činech. Hoch na jedné straně hoří velkým odhodláním bojovat proti nouzi s níž se potýká třetí svět, na druhé straně však pro něj není problém (aniž si to asi připouští) plýtvat jídlem. Možná namítnete: jeden talíř = žádný talíř a ta trocha stravy přece nikoho nezachrání. A s tím se dá jistě souhlasit. Zkusme si však představit, kolik nedojedených talířů je asi každý den ve školních jídelnách, kam chodí naše děti, kolik v Bystrci, v Brně, na Moravě, v celé republice... Aniž bychom překračovali hranice naší

vlasti, střízlivým odhadem dojdeme k množství, z něhož nás až zamrazí. A to jsme teď měli na mysli jenom školní zařízení. Jenže velmi podobné (a mnohdy i horší, že?) to bývá i mezi dospěláky v závodních jídelnách či restauracích, které navštěvují. Pokud budeme chtít pátrat po někom, kdo má k jídlu výhrady, ruku na srdce: není blíž, než si myslíme? Ta polévka je mastná, maso příliš kořeněné, kyselo příliš kyselé, bramboráky moc bramborové, pomazánka nedosolená atd. Asi není třeba ve výčtu pokračovat. Nepoznáváme místy sami sebe? Nesnažme se odpovídat hned! Dost možná bychom své vnitřní já odbyli rychlou zápornou odpovědí. Mě se to přece netýká! Už už jako bychom nyní chtěli říct: „Já vím o kom je toto zamyšlení!“ Neukazujme prstem, neodpovídejme za druhého. Zkusme raději nějakou dobu při jídle pozorovat sami sebe... A kdoví - třeba po čase zjistíme, že i my máme v tomto směru nějaké rezervy.

Misijní neděli (letos připadá na 23. 10.) vyhlásil poprvé před 85 lety Svatý otec Pius XI. a od té doby je tento celosvětový den modliteb spojený s finanční sbírkou, z níž se pravidelně podporují projekty na pomoc nejpotřebnějším mnoha misijních diecézí světa (aktuálně je jejich asi 1100!). Tento den nám skýtá vhodnou příležitost nezaobírat se jen sami sebou a svojí (ne)spokojeností, ale rozdělit se s potřebnými. Nepromarněme tuto možnost!

Pavel Šoba

Budeme si muset na úklid kostela najít profesionální firmu?

Dvakrát do roka probíhá v našem farním kostele úklid – v prosinci před vánočními svátky a v červnu před farní poutí, a dvakrát do roka se umývají okna na faře – v květnu a v listopadu. Dva týdny před jednotlivými úklidy vychází v INFO letáčku prosba o pomoc, abychom si mohli naplánovat svoji práci i zábavu a alespoň na chvíli přiložit ruku k dílu. Bohužel se z celkového počtu asi 800 věřících, kteří chodí v Bystrci v neděli do kostela, najde vždy pouze 8 až 10 lidí, kteří jsou ochotni s úklidem pomoci, což mi přijde velice málo a svědčí to o našem nezájmu o farní kostel a farní budovu.

Chtěla bych tímto tedy apelovat na vás všechny, kteří chodíte do bystrckého kostela na mše svaté a jste rádi, když je kostel pěkně uklizený a vyzdobený květinami. Zorganizujte si, prosím, čas tak, abyste mohli s jednotlivými úklidy pomoci, neboť čím více nás bude, tím rychleji bude práce hotová a budeme se moci opět věnovat svým činnostem. Kostel se začíná uklízet v sobotu po ranní mši svaté v 7.30 hod., kolem 9.00 hod. se začínají drhnout lavice, což je fyzicky náročnější práce, na kterou by bylo potřeba 4-6 mužů. V nejbližší době nás čeká umývání oken na faře. Bylo by potřeba, aby přišlo alespoň 14 žen či mužů. V případě, že budete chtít přiložit ruku k dílu, kontaktujte mě, abychom se domluvili a rozdělili pracovní síly na jednotlivé úklidy. Není potřeba,